

Arrest

nr. 148 118 van 18 juni 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 27 januari 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 25 november 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 20 februari 2015 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 april 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat F. LANDUYT verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Aan de verzoekende partij wordt op 12 december 2007 een arbeidskaart B afgeleverd.

1.2. Op 10 mei 2010 wordt aan de verzoekende partij een arbeidskaart B afgeleverd geldig tot 14 mei 2011. Op 11 april 2011 wordt aan de verzoekende partij opnieuw een arbeidskaart B afgeleverd geldig tot 14 mei 2012. Op 3 april 2012 wordt aan de verzoekende partij opnieuw een arbeidskaart afgeleverd geldig tot 14 mei 2013 en wordt haar verblijf op 6 april 2012 verlengd voor de duur van de arbeidskaart B. Daarna wordt een nieuwe arbeidskaart B afgegeven geldig tot 14 mei 2014 en op 6 mei 2013 neemt

de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot verlening van het tijdelijk verblijf voor de duur van de geldige arbeidskaart B.

1.3. Op 6 december 2013 huwt de verzoekende partij met de heer C.V.

1.4. Op 2 juni 2014 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie als echtgenoot van een Belg.

1.5. Op 25 november 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 02.06.2014 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Ter staving van de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon werd een contract van onbepaalde duur en twee loonfiches voorgelegd. Op basis van de twee voorgelegde loonfiches moet ertoe besloten worden dat het gemiddeld inkomen van de Belgische referentiepersoon slechts 1040,93 € bedraagt. Dit is niet ter waarde van 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast. Gezien de armoederisicogrens voor twee volwassenen rond 1500 € wordt geschat, is het niet onredelijk te stellen dat 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast, het minimum bedrag is dat de Belg dient ter beschikking te hebben om het verblijfsrecht aan betrokkene toe te kunnen staan. Te meer daar betrokkenen, overeenkomstig het dossier, een hypothecaire lening hebben afgesloten voor de aankoop van een woning.

De tewerkstelling van betrokkene zelf en het inkomen dat daaruit voorkomt kan daarbij niet in rekening worden genomen, dit is overeenkomstig bovenstaand wetsartikel immers niet zo voorzien. Het zou ook een omkering van de vreemdelingenwetgeving en arbeidswetgeving met zich meebrengen. Betrokkene blijkt zelf enige tijd houder te zijn geweest van een arbeidskaart B met beperking (beperkt tot vier jaar overeenkomstig het KB van 9 juni 1999 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse werknemers, zie vermelding op de achtereenvolgende arbeidskaarten van betrokkene). Ze is niet meer in het bezit van een geldige arbeidskaart, desondanks heeft ze haar tewerkstelling kunnen verder zetten omdat ze heden is vrijgesteld van het hebben van de arbeidsvergunning, net omdat ze een aanvraag tot gezinshereniging heeft gedaan (zie eveneens de wet van 9.06.1999 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse werknemers). Het in rekening brengen van haar inkomen om aan te tonen dat de Belg over voldoende bestaansmiddelen beschikt overeenkomstig bovenstaand wetsartikel, zou betekenen dat betrokkene verblijfsrecht kan ontfangen aan de eigen tewerkstelling waarbij ze is vrijgesteld van arbeidskaart (en dus toegang heeft tot de gehele arbeidsmarkt) enkel omdat ze een aanvraag gezinshereniging heeft ingediend.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene.

Gelet op het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene werd geweigerd en dat uit het onderzoek van het administratief dossier blijkt dat zij geen aanspraak meer kan maken op het verblijfsrecht zoals ze dat voorheen genoot (namelijk overeenkomstig art. 25/2 als houder van de arbeidskaart B, gezien deze verstreken is), levert de gemachtigde van de Minister een bevel om het grondgebied te verlaten af krachtens art. 52, § 4, vijfde lid van het KB van 8 oktober 1981. "

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de *'Overeenkomst ter uitvoering van het Akkoord Van Schengen'* en van de artikelen 10 en 11 van de vreemdelingenwet.

Na een theoretische uiteenzetting betreffende de motiveringsplicht en na het citeren van de motieven van de bestreden beslissing, wijst de verzoekende erop dat gesteld wordt dat de bestaansmiddelen niet stabiel en toereikend zijn.

De verzoekende partij wijst erop, zelfs indien haar Belgische echtgenoot of partner, geen stabiele of toereikende bestaansmiddelen kan bewijzen, de verwerende partij de aanvraag gezinshereniging niet automatisch mag weigeren, dat zij eerst een behoefteanalyse moet maken van het gezin, dat op basis daarvan de Dienst Vreemdelingenzaken bepaalt welke bestaansmiddelen nodig zijn om in de behoeften van het gezin te voorzien zonder ten laste te vallen van de overheid, dat dit duidelijk niet gebeurd is, dat er op geen enkel moment een woord gerept wordt over de behoeften van het gezin. De verzoekende partij wijst erop dat dat behoefte(analyse) zou aantonen dat het gezin over meer dan voldoende inkomsten beschikt, gezien ook zij zelf werkt. Zij wijst erop dat zij sinds 2010 werkt bij eenzelfde firma, dat zij in feite haar vroegere verblijfsvergunning kon laten verlengen, gezien zij sedert 2010 stabiele en vaste inkomsten heeft. Zij wijst erop dat het gezin zodoende constant over een inkomen van boven de 3000 EUR beschikt.

3.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. *In casu* geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij is genomen.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangenomen.

3.3. De Raad merkt op dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert en bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.4. De verzoekende partij is als echtgenote van een Belgische onderdaan een in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° bedoeld familielid van een Belgische onderdaan. De partner van de verzoekende partij moet conform artikel 40ter, tweede lid, eerste streepje van de vreemdelingenwet aantonen dat hij beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Uit de bijlage 20 blijkt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon niet als toereikend worden beschouwd. Derhalve wordt niet voldaan aan de in artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet gestelde voorwaarde van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Hierbij moet worden benadrukt dat de Raad van State reeds oordeelde dat het bedrag van 120% van het leefloon slechts een referentiebedrag is en geen minimumbedrag waaronder elke gezinshereniging moet worden geweigerd (RvS 19 december 2013, nr. 225.915).

Het Grondwettelijk Hof heeft gesteld dat de gezinshereniging niet wordt gehinderd indien het inkomen van de gezinshereniger lager is dan het vermelde referentiebedrag. In dat geval moet de gemachtigde, volgens artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet verplicht in het concrete geval en op basis van de eigen behoeften van de Belg en van zijn familieleden, bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden (GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, B.55.2).

Artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

Gelet op het gestelde in artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet diende de verwerende partij dan ook over te gaan tot een behoefteanalyse. Van zodra het inkomen van de referentiepersoon lager ligt dan het in artikel 40ter, tweede lid, eerste streepje, tweede zin van de vreemdelingenwet vermelde referentiebedrag, is de overheid verplicht om *“volgens artikel 42, §1, tweede lid van de wet van 15 december in het concrete geval en op basis van de eigen behoeften van de Belg en van zijn familieleden, (te) bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in behoeften te voorzien zonder dat de familieleden ten laste vallen van de openbare overheden”* (GwH 26 september 2013, 121/2013, B.55.2).

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde geoordeeld heeft dat het gemiddeld inkomen van de Belgische referentiepersoon niet ter waarde is van 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast en dat gezien de armoederisicogrens voor twee volwassenen rond 1500 EUR wordt geschat, het niet onredelijk is te stellen dat 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast, het minimumbedrag is dat de Belg dient ter beschikking te hebben om het verblijfsrecht aan de verzoekende partij toe te staan. De verwerende partij wijst er ook nog op dat dit des te meer blijkt daar de verzoekende partij en de referentiepersoon een hypothecaire lening afgesloten hebben voor een woning. Voorts wijst zij er op dat het in rekening brengen van de inkomsten van de verzoekende partij om aan te tonen dat de Belg over voldoende bestaansmiddelen beschikt overeenkomstig artikel 40ter van de vreemdelingenwet zou betekenen dat de verzoekende partij verblijfsrecht kan ontfangen aan de eigen tewerkstelling waarbij ze is vrijgesteld van een arbeidskaart enkel omdat ze een aanvraag gezinshereniging heeft ingediend.

Voormeld motief houdt echter niet in dat de verwerende partij *in concreto* heeft onderzocht welke bestaansmiddelen de verzoekende partij en haar gezin in hun specifieke omstandigheden nodig hebben om niet ten laste te vallen van de openbare overheden. De verwerende partij heeft niet onderzocht of de verzoekende partij en haar partner er in slagen om rond te komen met hun bestaansmiddelen.

Indien de gemachtigde niet bekend is met de eigen en specifieke behoeften van de verzoekende partij en haar partner, dan voorziet artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet dat de gemachtigde hiervoor alle bescheiden en inlichtingen voor het bepalen van de bestaansmiddelen die zij nodig hebben om te voorkomen dat ze ten laste vallen van de openbare overheden, kan doen overleggen door de

betrokken vreemdeling. De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier niet blijkt dat de gemachtigde gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om inlichtingen in deze zin te vragen. Daargelaten de vaststelling dat in de bestreden beslissing niet wordt verwezen naar artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet noch naar het feit dat een behoefteanalyse wordt gemaakt, stelt de Raad vast dat kan geoordeeld worden dat de verwerende partij de hypothecaire lening heeft betrokken in wat kan beschouwd worden als een behoefteanalyse. Echter dient de Raad op te merken dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat de verwerende partij het bedrag van de (aflossingen van) de hypothecaire lening heeft opgenomen in haar beoordeling, zodat niet kan nagegaan worden of zij op grond van een correcte feitenvinding tot haar beoordeling is gekomen. Voorts wijst de verwerende partij ook op de inkomsten van de verzoekende partij zelf maar betreft deze geenszins bij de beoordeling van de behoefteanalyse, doch enkel bij het beoordelen van het *“inkomen om aan te tonen dat de Belg over voldoende bestaansmiddelen beschikt overeenkomstig bovenstaand wetsartikel”*, waarbij dient te worden vastgesteld dat het enige artikel waarnaar wordt verwezen in de motieven van de bestreden beslissing artikel 40ter van de vreemdelingenwet is en geenszins artikel 42, §1, tweede lid van voornoemde wet waaruit de behoefteanalyse voortvloeit. Aldus blijkt niet dat de verwerende partij de eigen inkomsten van de verzoekende partij betrokken heeft in haar beoordeling welke bestaansmiddelen de verzoekende partij en haar partner nodig hebben om in behoeften te voorzien zonder dat de familieleden ten laste vallen van de openbare overheden. Gelet op het feit dat de eigen inkomsten van de verzoekende partij niet betrokken werden in de behoefteanalyse en gelet op het feit dat de hypothecaire lening werd vernoemd, doch geenszins blijkt uit de bestreden beslissing welk bedrag van hun maandelijks inkomen de verzoekende partij en haar partner hieraan dienen te besteden, stelt de Raad vast dat geen enkel concreet element werd betrokken in de behoefteanalyse. De gemachtigde is dan ook op dit punt in gebreke gebleven om zijn beslissing zorgvuldig voor te bereiden en te baseren op een correcte feitenvinding.

Een en ander klemt des te meer daar het bedrag dat bepaald wordt in artikel 40ter van de vreemdelingenwet een referentiebedrag is en geen minimumbedrag is waaronder geen gezinshereniging mogelijk is (GwH 26 september 2013, arrest 121/2013). De verwerende partij dient rekening te houden met de persoonlijke omstandigheden van de betrokkene. *In casu* stelt de Raad vast dat de gemachtigde niet alleen het bedrag van de armoedegrens voor een huishouden bestaande uit twee volwassenen in haar behoefteanalyse hanteert als een minimumbedrag waaronder gezinshereniging niet mogelijk is maar ook dat dit bedrag bovendien hoger ligt dan het minimale bedrag waaronder onderdanen van een gastland in aanmerking komen voor gezinshereniging, dus dat dit bedrag hoger ligt dan het referentiebedrag. Zo geeft de verwerende partij aan dat de armoederisicogrens voor een huishouden met twee volwassenen rond 1500 EUR wordt geschat, terwijl het referentiebedrag in 2014, 120% van het leefloon (zijnde 1089,82 EUR) bedroeg of 1307,784 EUR.

Gelet op wat voorafgaat dient te worden vastgesteld dat niet blijkt dat de bestreden beslissing is gesteund op een zorgvuldig onderzoek naar alle aspecten van de zaak (in het kader van artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet).

De verzoekende partij maakt met haar betoog een schending van de materiële motiveringsplicht aannemelijk.

Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Het gegeven dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dient te worden vernietigd, leidt in voorliggende zaak tot de bijkomende conclusie dat ook de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten niet rechtsgeldig werd genomen. De gemachtigde kan *in casu* immers geen bevel om het grondgebied te verlaten betekenen aan de verzoekende partij zonder eerst op een zorgvuldige wijze te hebben nagegaan of haar aanspraak op een recht van verblijf van meer dan drie maanden al dan niet kan worden ingewilligd.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 25 november 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juni tweeduizend vijftien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER